

и тѣтакси исцвѣлиахъ и зхрычаахъ като левъ, и сѣщѣ-
жтѣ часъ се пѣкнахъ въ оборжтѣ, и сичките
се зачѣдели на онога животно възлюбленно кое-
то за голѣмата любовъ на-господарѣ си пѣк-
нало се и то отъ скръбѣта.

ПЛАЧЪ РОКСАНДРИНЪ.

Роксандра жената мѣ, сѣдела при моштите
на възлюбленнаго си мѣжа, и имала многоцѣн-
ныте си дрехи раздрани, и косата на главата
си разрѣсана, и оплаквала го ѹгорчително, и
мѣ дѣмала като да былъ живъ: Возлюбленный
ми Александре, какво е това зло, гдѣто го на-
прави ты на мене окаянна, и милостива, и
ме оставаши сама злѣшастна. Кого имамъ ве-
ке да си кажимъ тайните на-сърдцето си. Кой
може да тѣрпи разрѣшеніето ти; о небо, земла,
сѣмце, мѣсацо, горы, полета, началницы, млади,
стари и всакий возрастъ! оплачете ме днесъ
защо то се лишихъ отъ единъ такъвъ царь, и
направете ми сопровожденіе настранна, защо
ѹтробата ми се на пѣлни отъ горчивина, и
отистина неможемъ да тѣримъ тоя животъ
подиръ едно такова злополѣчіе което ми се
слѣчи сега.

РОКСАНДРА СЕ УБИВА ОТЪ СКРѢБЪ.

Послѣ се обърнала Роксандра камъ начални-
цыте, и рекла: Началницы, молимъ ви се из-
лѣсте малко вѣжъ, белкимъ ми се възвѣрни,
сърдцето. Началницыте излѣзли: Я Роксандра
като останала сама, цѣлѣвала Александра три-
пѣти, и рекла: азъ веке неможемъ да тѣр-
пимъ смѣртѣта ти, възлюбленный ми Алек-